

Advokátní kancelář bpv Braun Partners sídlí v moderním domě v pasáži Myslbek na Ovocném trhu. Z jeho střechy má Arthur Braun dění v Praze jako na dlani.

TEXT: VÁCLAV RÁKOS / FOTO: PETR KUBÍN

ADVOKÁT STŘEDOEVIPOAN

Kdyby na sobě neměl dokonalý oblek a nesetkali byste se s ním v advokátní kanceláři, mohli byste ho považovat za hráče amerického fotbalu. Dojem není tak mylný, jak to na první pohled vypadá (viz rámeček). Zůstaneme ale ve střední Evropě.

Alma mater evropského advokáta a zakladatele advokátní kanceláře bpv Braun Partners Arthura Brauna stojí na nábřeží řeky Inn stékající ze severních svahů švýcarských Alp, téměř na německo-rakouské hranici. V bavorském Pasově. Za studii i za prací sjezdil kus světa, aby nakonec založil svou mezinárodní advokátní kancelář specializovanou na obchodní právo a daňové poradenství v Praze.

Tehdejší Československo navštívil poprvé ještě jako pasovský student práva a politologie v roce 1988. Do Prahy tehdy přijel jako člen zahraniční studentské delegace. Jak sám říká, nahlédl tehdy do dosud nepoznaného světa, jehož neprostopupně uzavřené hranice se měly otevřít až o rok později. Přitom ležely doslova za jeho humny. Arthur Braun totiž pochází z bavorského Weidenu, městečka vzdáleného od českých hranic jen asi třicet kilometrů.

„Cestovat na východ pro nás bylo po roce 1989 stejně fascinující jako pro vás na západ,“ vzpomíná Arthur Braun. „Byl to nový svět.“ V jeho očích ona atraktivita nespočívala zdaleka jen v tom, že si jako právník a politolog uvědomil širší možnosti tvůrčí práce ve svém oboru, jež se mu otvíraly v podobě obrozující se ekonomiky a veřejného života v Československu po roce 1989.

ZA LITERATUROU A POHYBEM

Z událostí, na něž jako student hleděl s jistě větší dávkou romantismu i humoru, vzpomíná například na „kauzu růžový tank“ – natření zbraně-památníku osvobození Rudou armádou v Praze na Smíchově narůžovo, což byl první široce proslulý počin dnes známého výtvarníka Davida Černého. Právě tak si

POCHÁZÍ Z BAVORSKÉHO WEIDENU, ALE PRAHA MU JE BLIŽŠÍ NEŽ MNICHOV. MOŽNÁ ZA TO MŮŽE OBDIV K ČESKÉ LITERATUŘE. SEZNAMTE SE – ARTHUR BRAUN, PARTNER ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘE BPV BRAUN PARTNERS.

vzpomněl na ohromný symbolický význam, jaký měl v roce 1990 koncert skupiny Rolling Stones v Praze na Strahově.

„U vás bylo možné něco, co na Západě už dávno možné nebylo,“ vysvětluje dnes Arthur Braun. Onu symboliku a nadšený romantismus, který tehdy vnímal snad každý aktivní účastník polistopadových událostí, dobře vnímal i on. Arthur Braun byl totiž poučený jednak přáteli z řad české emigrace, ale také četbou české literatury.

K ní jej přivedla skupinka kamarádů – architektů z Brna, kteří v Bavorsku našli azyl. Jejich prostřednictvím poznal díla Milana Kundery a Ivana Klímy, jež si oblíbil. Přivedlo ho to k touze naučit se česky, aby své oblíbené autory mohl číst v jejich rodném jazyce. Česky se učil od téhož roku, kdy poprvé navštívil Prahu – od roku 1988.

„Kunderu jsem samozřejmě mohl číst ve francouzštině, ale já ho chtěl číst v originále,“ prohlašuje Arthur Braun. Říká to plynulou

češtinou, bezvadnou až na německý přízvuk. „Ano, mám přízvuk,“ připouští, „mnohem lépe česky píšu,“ dodává.

Svou magisterskou práci chtěl napsat v Paříži, kde si – mimochodem – upevnil znalost francouzštiny, v roce 1990 získal jako jeden z prvních západních studentů stipendium do Prahy. To zjevně rozhodlo o jeho budoucím směřování. Jedním dechem se vzpomínkami na růžový tank a Rolling Stones připomíná: „V Praze tehdy bylo všechno v pohybu. V roce 1990 se rozjížděla malá privatizace.“ Jako právník chtěl být u toho.

Do Německa si ještě odskočil, aby v roce 1992 dokončil studium, do roku 1994 pak pracoval v Mnichově jako koncipient, ale v roce 1995 se do Prahy vrátil.

Z PRAHY BLÍŽ

„Na rozdíl od mnoha kolegů, kteří se oženili v Praze, já mám manželku v Německu, a takhle jsem blíž domovu,“ tvrdí Arthur Braun.

Má pravdu jen napůl: z Prahy je do Weidenu stejně daleko jako z Mnichova. „Mnichov je trochu fádni.“ To už je pádnější argument. To už však Arthur Braun nemluví o růžovém tanku a o Stones, ale o práci.

Právě tím se vysvětluje, čím si jej pracovní prostředí v Praze získalo. V čem se právní praxe v Německu a v Praze liší? Především je práce pražského špičkového advokáta relativně velké firmy ve srovnání s německým kolegou pestřejší. „Ve velkých zemích západního světa jsou advokátní kanceláře samozřejmě mnohem větší. Velikost podniku třeba o sedmi stech zaměstnanců vede k jejich úzké specializaci. Práce v Čechách naopak zatím umožňuje zachovat si širší spektrum zájmů,“ vysvětluje Arthur Braun.

Šíří jeho zájmů dokládá kromě jiného jeho publikační činnost. Z pohledu do seznamu jeho dosud publikovaných prací (Lidové noviny, Profit, Ekonom...) je například jasné, že kromě toho, co je hlavním

předmětem jeho činnosti, je odborníkem na vztah práva a internetu. „V roce 1996 jsem publikoval článek o právu na internetu, zřejmě jako jeden z prvních v České republice,“ připomíná, aniž by si chtěl právo na prvenství jakkoli přisvojovat. Jeho specializací v bpv Braun Partners je přitom obchodní právo, soutěžní právo a německé právo.

K českému prostředí jej zjevně přitahuje také osobnější přístup ke klientovi. „Například v Londýně nehraje roli ani tak osobnost jednotlivého advokáta, ale specializace členů týmu.“

Na jisté blízkosti ke klientovi stojí filozofie Braunovy kanceláře. Arthur Braun je přesvědčen, že velké mezinárodní kanceláře si natrvalo české klienty neudrží, protože jsou jim vzdálené a nákladnější. „Kromě toho, že jsme mezinárodní, chceme být lokálnější,“ vysvětluje. Znamená to, že služby jeho kanceláře by měly být českým klientům dostupné. „A regionální,“ dodává, což znamená, že kancelář chce klientům z celé střední a východní Evropy poskytovat služby s hlubokou znalostí jejich místních problémů.

ČESKÁ PRO A PROTI

I v Čechách je podle jeho slov trendem budoucnosti specializace. České kanceláře se prý světovým standardům rychle přizpůsobují v každém ohledu. Podle Brauna například roste důvěra v právní jistoty, což bývá, anebo přinejmenším donedávna bývalo, zmiňováno jako bolavý bod českého podnikatelského prostředí.

„V devadesátých letech nešlo bez obav z korupce skoro nic, ale to se zlepšuje. Každá druhá smlouva byla předmětem rozhodčího řízení v zahraničí, ale jak se staly například obchodní rejstřík a katastr nemovitostí transparentní, a jak transparentní se ještě s chystanou novelou občanského zákoníku stanou, důvěra roste,“ vysvětluje Arthur Braun. Takový obchodní rejstřík jako v Čechách prý v Německu ještě nemají. „Protože se budoval od začátku, byla tu šance

budovat od začátku i příslušné IT systémy, jež vedou k jeho transparentnosti.“ Německo na podobný krok teprve čeká.

Vysvětlení faktu, proč si Arthur Braun na míru korupce v České republice nestěžuje, může do značné míry spočívat v tom, že jeho firma se korupčnímu prostředí záměrně vyhýbá: „Ze zásady jsme nikdy nepracovali ani nepracujeme pro stát ani pro šedivé firmy, a tak od nás nikdo od samého začátku neočekával, že někam budeme chodit s obálkami,“ zdůraznil.

Z úst odborníka dosud zněla zřídka slýchaná slova chvály. Jako by už mezi právním prostředím na západ od Aše a v Čechách nebyl valný rozdíl.

„Hlavní rozdíl je v tom, že v Německu existuje mnohem větší důvěra v právní stát, což je důsledek toho, že soudy pracují rychleji,“ vysvětluje. Podle jeho slov je to prostý důsledek objektivních skutečností: Německo je prostě větší země a její současná právní praxe má delší tradici, a tak už má některé problémy vyřešeny.

Podle Brauna zbývají „malíčkosti“, ale je jich dost. Jednou z nich je například problematika určení vlastnictví a vydržovací doby, která se může nemile dotknout prakticky kohokoli. Ten, kdo v Čechách nabyt například kradený automobil, samozřejmě v dobré víře, může po překročení hranic se západním soudem o tentýž automobil snadno přijít.

Oč složitější je táz problematika při několikanásobných převodech nemovitostí, pokud je před uplynutím vydržovací doby napaden některý z nabyvacích titulů. Podle současných norem je pak třeba zkoumat historii vlastnických vztahů k příslušné nemovitosti do hloubi deseti let. V České republice tedy dosud právní jistota ve vlastnických vztazích, jež by snesla srovnání s tím, jak je to v Německu, není, připouští Arthur Braun. Nicméně je optimista. Podle jeho názoru podstatnou část problému s vydržovací dobou ovšem vyřeší novela občanského zákoníku. &

ARTHUR BRAUN (45)

Arthur Braun se narodil v roce 1966. Vystudoval práva a politologii na universitě v Pasově. Studia zakončil v roce 1992. V Praze profesionálně působí od roku 1995, do roku 2006 pod hlavičkou několika mezinárodních kanceláří. Od roku 2006 je partnerem advokátní kanceláře bpv Braun Partners. Hlavní oblastí její činnosti je právo obchodních společností, fúze a akvizice, nemovitosti, daňové poradenství, duševní vlastnictví a informační technologie, soutěžní právo a pracovní právo, v poslední době také energetické právo. Pět pracovních dnů týdně tráví v Praze. "Golf nehraju, víkendy patří rodině," říká. Se manželkou lékařkou mají tři děti. Synovi je patnáct, dcerám jedenáct a deset let. Na pracovní rozvrh si nestěžuje. "V Mnichově by to bylo horší, v Německu se necítí víkendy tak jako v Čechách a často se pracuje i o sobotách a nedělích. Na rodinu bych měl méně času." Naznačený mírně přezíravý postoj ke golfu neznamená, že by neměl sportovního ducha. "Trochu jsem přibral," podotýká, což na jeho vysoké mohutné postavě není vidět, "ale golf hrát ještě nemusím. Hraju basketbal." S bývalými spolupracovníky z kanceláře chodí hrát basketbal každý druhý týden, pokud to pracovní nasazení dovolí, na palubovku se snaží dostat alespoň jednou za tři neděle, což je méně, než by chtěl, jak říká. Občas si s kolegy právníky zahrají fotbal nebo squash. Arthur Braun je ctitel jazzu – navštěvuje pražské jazzové kluby – a divadla. Oblíbil si pražský Činoherní klub. Za kulturu se v pracovním týdnu dostane nanejvýš jednou, tři večery tráví v práci, pátý za volantem na cestě domů do Bavorska. Jeho vášní a jedním z mnoha jeho talentů jsou jazyky. Kromě pěti, jež uvádí ve své vizitce na oficiálních stránkách bpv Braun Partners (němčina, angličtina, čeština, francouzština, italština) zmínil také španělštinu a mandarinštinu, jejíž znalostí se ale skromně nechlubí. "Se studiem mandarinštiny jsem bohužel musel přestat, je časově náročné a nezbýval by mi čas na práci." Studiu jazyků se jednak cílevědomě věnoval – jako student získal druhou cenu v celoněmecké jazykové soutěži – a zároveň jejich znalost přicházela s praxí a s kontaktem se zahraničními kolegy. "Myslel jsem si, že mám na jazyky talent, tedy dokud jsem se nezačal učit česky." Tady je zbytečně skromný: snad kromě výslovnosti nelze jeho češtině vytknout vůbec nic. &